

440 Maziden Gelen Haber

– Necmi Yaprak · 25 Nisan 2011

İnsanođlu ne garipSon nefesine kadar
Usanmadan arayıp
Hep hayal kurar

Kendinden uzak kalana
Ulaşamayacağını bile bile
Avutuyor gönlünü hesapta
Yıllar yılı çekse de çile

Tam uzatacak elini
Yar gözüyle baktığı kişiye
Bir cümle duyar dilinden sanır ki
Ufku ufuklarından çok öteye

Susar, çeker gider sırlara karışır
Ne var ne yok sinesine gömer
Yıllar sonra dönüp dolaşır
Susunluđu suratına söver

Ben ne yaptım böyle
Pişmanlıkları diz boyu
Yazmaya başlar alır kalemi eline
Özür diler kitap sızın soyu

Var git yoluna, sen giderken
Ben sesimi çıkardım mı ?
Kurduğum dünyamı
Yıkma hakkın var mı ?

İstediğın kadar yazarsan yaz
İstersen en güzel dizeleri döktür
Umurum da bile olmaz
İstersen saçlarımı kökünden söktür

Bu kadar da olmaz yani

Sana ne demeli bilmem ki
Anlamadım sanma kör değil gözüm
Dinden imandan çıkmışsın belli

Var mısın dost nasihatı dinlemeye
Geç aynanın karşısına
Bir kendine bak bir de maziye
Duyguların dökülmüş mısır çarşısına

Bedenin kıymeti kalmasa da
Hatıraların anısına
İnsan evladı gibi çekil bir kenara
Affetsin, yalvar yaradanına

İntizarım yok bilesin benden sana
Yine de değer veririm insan olduğuna
Anlayacak yüreğin varsa
Çeker gidersin bakmadan arkana

O güzel gülüşlerin anılarda kalsın
Zerresine bile dokunma
Yazdıklarını duymadım sanırsın
Kendime yakıştırmam da
Lanet okurum sana
Var git yoluna
Kaçırdığın mutluluğu bende arama
Anlam veremedim
Tuhaf bakışlarına...

Maziden gelen bir haber
Engel olmasın yolunuza
Daima gülücükler ver
Sana bakan etrafınıza

25.04.2011